Med förmodade runor, varav ingen lämning finnes, tryckta med antikva är inskriften alltså:
a) Huvudslingan: (ra)**isþi · stin þ**[**a**na if]**tiʀ · iafra · uk · uik** ×
b) Mittslingan: × **bruþr · sina :**

Om **iafra** har ovan talats. Namnet **uik** ack. sg. m. förekommer ock B. 1116, L. 360, D. II 70 Drottningholm, av mig granskad 1901. Ett svagt mansnamn **uiki, uigi, uihi** förekommer 7 gg i Uppl. och 1 gg i Ögl. Troligen är **uik** *Vīg* och namnet *Vīgʀ* ett kortnamn av sammansättningar som fsv. *Vighmunder, Vigh-stēn*, isl. *Vígleikr, -lundr, -sterkr, -bjóðr*. Namnet saknas hos Lundgren, *Personnamn*. Jfr *Brun* Ögl. 21 till *Brunulfr*.

Översättning: N. N. reste denna sten efter sina bröder Javre och Vig.

19. Kuddby, fattighusröskeln, Björkekinds hd.

Litteratur: W. 34; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1871, s. 117, teckn.

Den större trappstenen i trappan till Kuddby gamla fattighus på östra sidan av skolhusets gårdsplan har varit en runsten. Ämnet är grå granit med rödaktiga långsgående gångar. Längden är 1,62 m, bredden vid foten 75 cm, så ock där ristningen slutar nedåt.

Av ristningen finnes blott korsets fot, v. armens nedre linie och den inre delen av övre linien, som sedan tyckes böja av uppåt, samt roten av högra korsarmen i behåll.

Slingan synes ha börjat i jämnhöjd med nedre linien av högra korsarmen och en runa ᚢ **u** med svagt kännestreck och med en föregående punkt vara i behåll. W. 34 läser **auk**. Stenens högra sida är alltså borthuggen och stenen har varit foten av en ganska ansenlig runsten.

20. Hjärtrum, Kuddby sn, Björkekinds hd.

Pl. VI. Fig. 1.

Litteratur: B. 834; L. 1109; W. 35; Peringskiöld, *Mon.* VII; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland* 2, s. 550; P. A. Säve, *ATS* 2, s. 97, *Reseber.* 1862, s. 41; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1871, s. 119, teckn.; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 36, teckn.

På en teckning i VHAA säges stenen finnas på Harsby ägor i Å sn. Broocman anger stenens plats som »Gertrums grind», P. A. Säve fann den »i dyn å en sidländ mad, norr om vägen till Å, nedanför Hjertrums gård i Kuddby, med runsidan nedvänd». Något före Säves besök hade den stått lutad straxt norr om vägen, försedd med fyra

hörnstenar, »utvisande grafvens storlek». I början av 1880-talet ställdes den upp på sin nuvarande plats i Söverstads »välting» (ett namn på en beteshage).

Runstenen är av grånsten. Höjden är 1,80 m, bredden nedtill vid ristningens slut är 74 cm, över korsets centrum 50 cm. Slingans bredd är 8—10 cm, korsfotens 9—14 cm.

Inskriften börjar med ett snett kors framför **hulmkiʀ**. Uti **auk** utgår kännestrecket i **u** 1 cm till höger om staven. Uti **branti** äro kännestrecken på **b** skilda åt på stavens mitt, kännestrecket på **r** utgår 1 cm nedom stavens topp. Den avlidnes namn är **kiulak**, på **a** finnes ett gropigt kännestreck, som t. v. är 2,5 cm och t. h. blott 0,5 cm. Det sitter 4 cm uppifrån, 6 cm nedifrån ungefär lika högt som på **a** i **branti**.

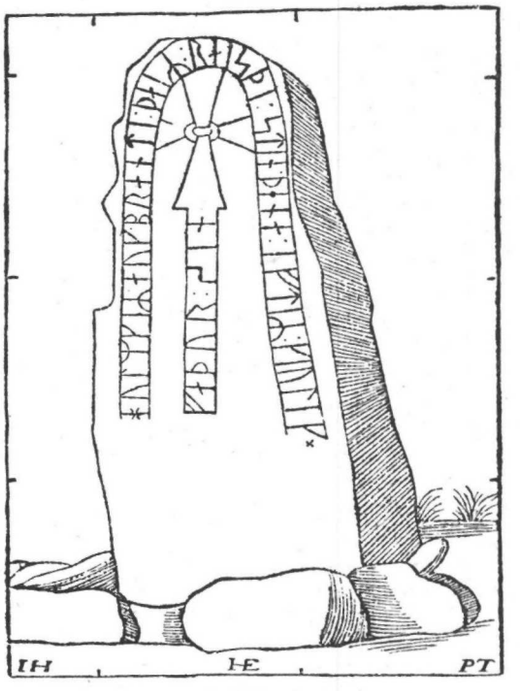

B. 834.

Skiljetecknen äro × i början och slutet av huvudslingan och av korsfotens ristning, kolon efter **branti**, **raisþu**, **faþur**, annars punkt.

Inskriften är följande:

a) Huvudslingan: × **hulmkiʀ · auk · branti : þaiʀ ·**
5 10 15 20
raisþu : stin · þana · iftiʀ · kiulak ×
25 30 35 40 45

b) Korsfoten: × **faþur : sin** ×
50

Namnet *Brandi* finnes i isl. men upptages icke för fsv. av Lundgren, *Personnamn*, som däremot har talrika citat på den starka namnformen *Brander*. Namnet **kiulak** synes böra hänföras till **kiulakr** B. 286, L. 356, D. II 69 Troxhammar, Uppl. och **giulakr** B. 102, L. 423, D. II 81 Vik, Uppl. Namnet, som ser ut som en sammansättning med *-leikr* : *-lākr* såsom isl. *Āsleikr* : *Āslākr*, torde vara av keltisk börd, isl. *Kjallakr*, fornkelt. *Cellācus*, *Ceollach*, se Holder, *Alt-celt. Sprachschatz*, och Kock, *Arkiv f. nord. fil.* X, s. 349, not 1.

Översättning: Holmger och Brande de reste denna sten efter Kjollak, sin fader.

---

21. Ingelstad, Kuddby sn, Björkekinds hd.

Pl. VI. Fig. 2.

Litteratur: C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1874, III, s. 65, teckning; E. Ihrfors, *Ostrog. sacra*, s. 33, teckn.

Runstenen upptäcktes 1874 vid dikesgrävning nordost om gården och söder om en på gärdet uppförd lada, i vars närhet sannolikt farväg fordom varit. Stenen var liggande i